

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Hübnera a soudkyň JUDr. Lucie Bičákové a JUDr. Ivy Březinové ve věci

žalobců: a) **L. K. K.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
b) **K. K.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
oba zastoupeni advokátem Mgr. Pavlem Čálkem
sídlem Hornokrčská 707, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo financí**, IČO 00006947
sídlem Letenská 525/15, 118 00 Praha 1

o náhradu nemajetkové újmy

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 1. 2020, č. j. 18 C 33/2018 - 84

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I/ **mění** tak, že se žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni a) 41 331 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 41 331 Kč ode dne 24. 11. 2017 do zaplacení **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III/ **mění tak**, že se žaloba na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobci b) 41 331 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 41 331 Kč ode dne 24. 11. 2017 do zaplacení **zamítá**.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni a) a žalobci b) každému částku 41 331 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 41 331 Kč ode dne 24. 11. 2017 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I/ a III/), žalobu zamítl ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovanou a mezi žalobcem b) a žalovanou vždy co do částky 208 669 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 208 669 Kč ode dne 24. 11. 2017 do zaplacení (výrok II/ a IV/), a přiznal každému z žalobců náhradu nákladů řízení ve výši 15 911,50 Kč splatnou do tří dnů k rukám jejich právního zástupce (výrok V/ a VI/).
2. Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobci domáhali náhrady nemajetkové újmy za nepřiměřeně dlouhé správní řízení o vydání společného územního a stavebního rozhodnutí. Žalovaná s žalobou nesouhlasila, neboť Česká republika se již žalobcům omluvila.
3. Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že žalobci jsou zapsáni jako vlastníci pozemku parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. ev. xx, a pozemku parc. č. xxx v katastru nemovitostí. Přípisem ze dne 22. 5. 2017, doručeným dne 23. 5. 2017, vyzvali Ministerstvo pro místní rozvoj k odškodnění újmy za nepřiměřeně dlouhé řízení ve výši 500 000 Kč. Ministerstvo pro místní rozvoj postoupilo dne 8. 8. 2017 část žádosti Ministerstvu zemědělství a Ministerstvu dopravy. Ministerstvo pro místní rozvoj se dne 1. 12. 2017 omluvilo žalobcům za nemajetkovou újmu, kde nárok byl uplatněn žádostí ze dne 22. 5. 2017, která žalobcům vznikla ve stavebním řízení zahájeném dne 20. 10. 2014. Úřadu městské části Praha 16 byla dne 20. 10. 2014 doručena žádost žalobců o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Oddělení dopravy vydalo dne 4. 9. 2014 nesouhlasné stanovisko s realizací rodinného domu. Oddělení životního prostředí vydalo dne 11. 9. 2014 své vyjádření ke stavbě rodinného domu. Dne 7. 10. 2014 oddělení dopravy sdělilo, že povolení o připojení nemovitosti silniční správní úřad vydávat nebude. Stavební úřad dne 27. 10. 2014 informoval o zahájení společného územního a stavebního řízení na základě žádosti ze dne 20. 10. 2014, kterou podal žalobce b). Žalobci dne 11. 11. 2014 doložili stanovisko odboru životního prostředí. Stavební úřad dne 18. 11. 2014 oznámil zahájení společného územního a stavebního řízení a vyzval dotčené orgány a účastníky k podání námitek do 15 dnů od doručení tohoto oznámení. Vyjádření podal Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města, z. s., Občanské sdružení Velká Ohrada Vize 2010, Občanské sdružení Bellušova ulice. Dne 7. 1. 2015 stavební úřad zamítl žádost o vydání společného rozhodnutí pro stavbu nazvanou Rodinný dům Xxx-Xxx, Xxx. Proti rozhodnutí podal odvolání mimo jiné žalobce b) podáním ze dne 6. 2. 2015. Dne 17. 2. 2015 stavební úřad vyzval k vyjádření k podanému odvolání. K odvolání se vyjádřilo Občanské sdružení Bellušova ulice, J. M., J. a Z. V.. Dne 25. 3. 2015 byl odvolacímu orgánu předán spis s podanými odvoláními. Rozhodnutím ze dne 3. 8. 2015 odvolací orgán zrušil rozhodnutí ze dne 7. 1. 2015 a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, rozhodnutí nabylo právní moci dne 19. 8. 2015. Stavební úřad dne 3. 11. 2015 oznámil pokračování společného řízení, vyzval žalobce b) k doplnění do 15. 2. 2016 a přerušil řízení. Žalobce b) dne 2. 2. 2016 zaslal doplnění žádosti. Dne 15. 2. 2016 byl žalobce b) vyzván k dalšímu doplnění žádosti a řízení bylo přerušeno. Dne 15. 4. 2016 žalobce b) oznámil, že ode dne 15. 4. 2016 se stavebníkem stává žalobkyně a). Žalobkyně a) dne 2. 5. 2016, 16. 5. 2016 a 13. 6. 2016 doplnila žádost. Stavební úřad dne 18. 5. 2016

oznámil pokračování společného řízení. Oddělení životního prostředí vydalo dne 25. 5. 2016 nesouhlasné závazné stanovisko. Dne 27. 6. 2016 žalobkyně a) požádala o přerušení řízení z důvodu podání žádosti o přezkum stanoviska oddělení životního prostředí. Stavební úřad přerušil řízení do 28. 11. 2016. Odvolací orgán dne 3. 8. 2016 požádal oddělení životního prostředí o zaslání spisu k přezkoumání nesouhlasného stanoviska. Dne 10. 8. 2016 byl odvolacímu orgánu předán spis s podaným odvoláním proti rozhodnutí oddělení životního prostředí. Poté dne 7. 9. 2016 odvolací orgán změnil stanovisko oddělení životního prostředí tak, že se nesouhlasné stanovisko nahrazuje slovem souhlasné. Žalobkyně a) dne 12. 9. 2016 doplnila žádost. Dne 15. 9. 2016 stavební úřad oznámil pokračování společného řízení. Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016 stavební úřad vydal rozhodnutí o umístění stavby a stavební povolení. Proti rozhodnutí podal dne 14. 11. 2016 odvolání Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města, z. s. Dne 22. 11. 2016 byl Spolek občanských sdružení Jihozápadního Města, z.s. vyzván k odstranění nedostatků odvolání. Odvolání doplnil dne 5. 12. 2016. Stavební úřad dne 12. 12. 2016 vyzval k vyjádření k podanému odvolání. K odvolání se vyjádřila žalobkyně a) a Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Zbraslav Strnady. Dne 9. 1. 2017 byl předán spis odvolacímu orgánu s podaným odvoláním. Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2017 odvolací orgán odvolání Spolku občanských sdružení Jihozápadního Města, z.s. zamítl a rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 potvrdil. Rozhodnutí ze dne 4. 5. 2017 nabylo právní moci dne 16. 5. 2017. Žalobkyně a) stavební řízení intenzivně prožívala, špatně spala, úplně ji to pohltilo, nebyla vzornou manželkou ani matkou. Žalobce b) řízení také intenzivně prožíval, cítil bezmoc, křivdu. Žalobci do té doby bydleli v provizorním bydlení – domečku, který byl ve špatném stavu. Poté se rozhodli pro koupi mobilheimu, bydlení v něm však velmi zasahovalo do jejich soukromí. Když v roce 2014 plánovali stavbu, každý půl rok se cena stavby zvedala i o 10 %, a proto museli navýšit hypotéku. Na nemovitostech žalobců vážně omezení v podobě zástavního práva smluvního na částku 2 898 000 Kč ve prospěch MONETA Money Bank, a.s. s právními účinky zápisu ke dni 4. 7. 2017, a zástavního práva smluvního na částku 400 000 Kč ve prospěch MONETA Money Bank, a.s. s právními účinky zápisu ke dni 24. 1. 2019.

4. Po právní stránce posoudil soud I. stupně věc podle § 5, § 13, § 14 odst. 1 a 2, § 31a odst. 1 až 3, § 32 odst. 3, § 35 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „OdpŠk“), dále podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), čl. 11 odst. 1 a 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), § 192 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), § 65 odst. 1, § 71, § 88 odst. 1 a 90 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“). Zabýval otázkou, zda na věc dopadá § 13 odst. 1 věta druhá nebo § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk. To z toho důvodu, že v případě věty třetí stát odškodňuje nepřiměřenou délku řízení, kdežto v případě věty druhé pouze jednotlivé dílčí průtahy. Pro zodpovězení této otázky nejprve posuzoval, zda na předmětné řízení dopadá právo na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy či nikoliv. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, konstatoval, že pro rozhodnutí o aplikovatelnosti čl. 6 odst. 1 Úmluvy je nutné zodpovědět tři základní otázky, a to: 1. Jde zde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jehož rozhodnutí má přímý vliv na existenci, rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku? 2. Má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu? 3. Je právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, civilní (tj. soukromoprávní) povahy? Pokud je předmětem posuzovaného řízení vydání rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, je nepochybné, že se jedná o právo opravdové a vážné, mající přímý vliv na způsob výkonu práva, kterým je ochrana vlastnického práva žalobců. Toto právo má svůj základ ve vnitrostátním právu, a to v Listině a dále je blíže vymezeno ve stavebním zákoně. K otázce, zda má právo civilní povahu, uvedl s odkazem na rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva např. ve věci A. J. proti Švédsku (č. 10842/84), že význam slova civilní nemůže být interpretován s odkazem na vnitrostátní právo dotčeného státu. Čl. 6 odst. 1 Úmluvy se použije bez ohledu na postavení účastníků řízení a

povahu právní úpravy, podle níž je ve věci rozhodováno. Podstatné je, zda dané právo nebo povinnost má civilní povahu, přičemž anglické slovní spojení civil nature je třeba vykládat široce. Právo na ochranu vlastnictví zakotvené v čl. 11 Listiny je jedním ze základních lidských práv, proto je třeba je považovat za právo civilní povahy. S ohledem na kladné zodpovězení všech tří otázek tak soud I. stupně dospěl k závěru, že v dané věci je třeba aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy a na posuzované správní řízení se tak vztahují závěry Stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 4. 2011, Cpjn 206/2010 (dále jen „Stanovisko“).

5. Při posuzování přiměřenosti řízení délky konstatoval, že obecně přiměřená délka řízení před správním orgánem v obdobném případě činí 9 měsíců (zahrnujících lhůtu pro posouzení žádosti, lhůtu k doplnění žádosti, lhůtu pro vydání závazných stanovisek a jejich přezkum, lhůtu pro vydání rozhodnutí, lhůtu pro podání odvolání, lhůtu pro předložení věci odvolacímu orgánu, lhůtu pro vydání rozhodnutí odvolacím orgánem a lhůtu pro poštovní přepravu). V daném případě bylo řízení zahájeno dne 22. 10. 2014 (podáním žádosti u stavebního úřadu) a pravomocně bylo ukončeno dne 16. 5. 2017. Řízení tak trvalo 2 roky a 7 měsíců. Dále při hodnocení přiměřenosti délky řízení posuzoval ve smyslu Stanoviska následující otázky: a) složitost případu, b) chování poškozeného, c) postup příslušných orgánů, d) význam předmětu řízení pro poškozeného. Uvedl, že stavební řízení jsou obecně složitá, avšak v daném případě šlo o umístění a povolení stavby rodinného domu a nikoli např. o developerský projekt, v řízení nebylo nutné zajišťovat znalecké posudky. Pokud jde o chování žalobců, je třeba uvést, že žádost bylo třeba doplňovat, avšak žalobci nejednali obstrukčně. Při posuzování postupu správních orgánů dospěl k závěru, že tyto ne vždy dodržovaly lhůty pro úkony stanovené zákonem, navíc rozhodnutí byla opakovaně rušena, a soud tak dospěl k závěru, že délka řízení byla zapříčiněna právě postupem správních úřadů. Pokud jde o význam řízení pro žalobce, dovedl, že řízení mělo pro žalobce velký význam, neboť žalobce obecně tížila potřeba bydlení (nevyhovující stávající bydlení), předmětem stavebního řízení byl rodinný dům, v němž chtěli žalobci tuto svou potřebu realizovat. Prodloužení doby, kdy mohlo k výstavbě dojít, s sebou neslo také zvýšenou finanční zátěž, což se též projevilo v psychické sféře žalobců. Soud I. stupně však při hodnocení významu řízení pro žalobce nezohlednil útrapy spojené s bydlením v mobilheimu, neboť se ztotožnil s námitkou žalované, že tyto útrapy byly vyvolány rozhodnutím žalobců bydlet v přechodném období v mobilheimu, nikoli samotným stavebním řízením. K útrapám dcery žalobců soud také nepřihlížel, neboť tato není účastníkem řízení.
6. Pomocí stejných kritérií soud I. stupně rozhodoval o formě zadostiučinění vzniklé nemajetkové újmy. S ohledem na aplikaci čl. 6 odst. 1 Úmluvy vyšel z vyvratitelné domněnky vzniku nemajetkové újmy v souvislosti s nepřiměřenou délkou řízení. Uvedl, že délka řízení činila 2 roky a 7 měsíců. Celková délka řízení byla nepřiměřená, tato nepřiměřenost však nebyla nijak enormní. Základní částku proto určil na 16 000 Kč. Celková částka tak za dané období činí 41 331 Kč u každého z žalobců (2x 16 000 Kč + 7x 1 333 Kč). Soud I. stupně nekrátil částku za první dva roky, a to s ohledem na skutečnost, že toto krácení má svůj význam v řízení soudním, ve kterém se předpokládá rozhodnutí věci ve dvou letech, zde odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 11. 2017, sp. zn. 55 Co 339/2017. Za složitost řízení a postup žalobců soud nezvýšil ani nesnížil niče. Naopak soud částku zvýšil o 10 % za postup správních orgánů a o dalších 30 % za význam řízení pro žalobce. Zároveň soud snížil částku o 40 % za sdílenou újmu, když žalobci jsou manželé a řízení tak dopadalo na oba žalobce stejně. Celková částka, kterou soud každému z žalobců přiznal, tak činí 41 331 Kč, včetně úroků z prodlení v zákonné výši z této částky ode dne 24. 11. 2017, když nárok byl uplatněn u Ministerstva pro místní rozvoj dne 23. 5. 2017. Lhůta k plnění tak uplynula dne 23. 11. 2017 a žalovaná je od 24. 11. 2017 v prodlení. Ve zbývajících částech žalobu žalobců zamítl. Soud I. stupně neshledal odčinění újmy formou omluvy za dostačující. Námitku podjatosti žalované též neshledal důvodnou. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle § 142 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

7. Proti rozsudku podala žalovaná včasné a přípustné odvolání. Primárně namítla, že soud I. stupně jednal s nesprávnou organizační složkou státu. Posuzované řízení probíhalo jen před správními orgány a nenásledoval soudní přezkum správních rozhodnutí. Stavební, tedy hlavní řízení, bylo přerušeno za účelem získání stanovisek dotčených orgánů v gesci Ministerstva zemědělství, nicméně na toto řízení o vydání odborného stanoviska je třeba nahlížet tak, že se vztahuje k hlavnímu řízení, kterým je řízení stavební v gesci Ministerstva pro místní rozvoj. Pokud soud I. stupně jednal s Ministerstvem financí, jednal s nepřislušnou organizační složkou státu. Dále namítal, že soud I. stupně při hodnocení kritérií pro posouzení otázky přiměřenosti řízení nevzal v úvahu konkrétní okolnosti posuzovaného řízení. Ve správním řízení byla projednávána stavba rodinného domu v chatové osadě, s čímž je spojena nutnost vyžádat si posouzení dotčených orgánů, jako bylo např. napojení stavby na zdroj pitné vody. Soud I. stupně také nijak nezohlednil, že se řízení aktivně účastnily a v něm vystupovaly spolky působící v oblasti ochrany životního prostředí. Také nijak nezohlednil skutečnosti, že každý z žalobců byl účastníkem posuzovaného správního řízení jen po určitou dobu. Nesprávně také posoudil zvýšený význam řízení pro žalobce a nijak nezohlednil, že žalobci nutností doplňovat podání přispěli k délce tohoto řízení. Navrhla proto, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a určil, že má za stát jednat Ministerstvo pro místní rozvoj, příp. pokud shledá, že za stát má jednat žalovaná, aby žalobu zamítl.
8. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a, § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, odvolání je důvodné.
9. Soud I. stupně zjistil skutkový stav v míře dostatečné pro rozhodnutí, proto odvolací soud na jeho zjištění plně odkazuje. Soud I. stupně však věc ne zcela přiléhavě právně posoudil. Ve vztahu k odvolacím námitkám se odvolací soud nejprve zabýval námitkou jednání nesprávnou organizační složkou státu. Soud I. stupně velmi správně v bodě 79. rozsudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 344/2014, vyhodnotil, že posuzované řízení svou věcnou povahou i dotčenými vztahy spadá pod čl. 6 Úmluvy, neboť v něm byla řešena ve vztahu k žalobcům zásadní otázka mající přímý vliv na výkon jejich vlastnického práva, mající svůj základ ve vnitrostátním právu a optikou Úmluvy jde o právo civilní povahy. Soud I. stupně vzhledem k tomu, že posuzované řízení je tedy podřaditelné pod čl. 6 Úmluvy, učinil závěr o aplikovatelnosti Stanoviska (Cpjn 206/2010). Výslovně se však nevypořádal s rozdílností v judikatuře Nejvyššího a Ústavního soudu, byť z průběhu řízení je zřejmé, že s ohledem na vývoj judikatury organizační složku, se kterou jednal, měnil. Odvolací soud si je vědom vývoje v judikatuře Nejvyššího soudu k otázce aplikovatelnosti Stanoviska i na správní řízení. V rozsudku ze dne 21. 3. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1174/2016, Nejvyšší soud zaujal názor, že závěry Stanoviska a uplatnění vyvratitelné domněnky vzniku nemajetkové újmy je možné vztáhnout jen na ta správní řízení podléhající čl. 6 Úmluvy, kde následoval přezkum správních rozhodnutí ve správním soudnictví. Tento názor však nesdílí Ústavní soud, který v nálezu ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. I. ÚS 2872/18, konstatoval, že právo na projednání věci bez zbytečných průtahů zaručené v čl. 38 odst. 2 Listiny se vztahuje jak na řízení soudní, tak na řízení správní, a to i tehdy, pokud na správní řízení již další soudní přezkum nenavazuje. Odvolací soud se ve světle tohoto nálezu a se zřetelem k zásadě precedenční závaznosti právních názorů Ústavního soudu ve srovnatelných věcech ztotožňuje se závěrem soudu I. stupně o přímé aplikovatelnosti Stanoviska na posuzované řízení. Odvolací soud tedy zdůrazňuje, že v posuzovaném správním řízení nejsou odškodňovány jednotlivé průtahy, nýbrž se posuzované řízení odškodňuje jako celek, přičemž pro toto odškodnění jsou použitelné závěry Stanoviska. Pokud jde o určení správné organizační složky jednající v předmětném řízení za stát, obdobně jako v případě správního řízení a na něj navazujícího přezkumu ve správním soudnictví, kdy podle § 6 odst. 3 OdpŠk je nutné, aby za situace, kdy ústředním úřadem je Ministerstvo spravedlnosti a jiný příslušný ústřední úřad, za

stát jednalo Ministerstvo financí, jde i v posuzovaném správním řízení o situaci, kdy rozhodoval stavební úřad s ústředním správním úřadem Ministerstvem pro místní rozvoj, a závazné stanovisko podával vodoprávní úřad, pro který však Ministerstvo pro místní rozvoj ústředním úřadem není, zde je to zřejmě Ministerstvo zemědělství (srov. § 108 zákona č. 254/2001 o vodách). Při aplikaci § 6 odst. 3 OdpŠk ve znění účinném do 31. 3. 2020 na předmětné řízení vzhledem k tomu, že není možné určit jeden příslušný ústřední správní úřad, jedná za stát Ministerstvo financí. Soud I. stupně tak organizační složku jednající za stát určil správně.

10. V ostatních námitkách je však nutné již žalované přisvědčit. Posuzované řízení, pokud je na ně nahlíženo jako na celek podle kritérií § 31a odst. 3 OdpŠk, bylo složité, neboť se jednalo o umístění a povolení stavby rodinného domu v chatové oblasti. Řešila se dopravní obslužnost, napojení na kanalizaci, připojení k pitné vodě, resp. kvalita vody ze stávajícího vodovodu, který nebyl vodovodem veřejným. K poslední otázce se vyjadřovaly vodoprávní úřady ve dvou stupních jejich soustavy, řízení se účastnila občanská sdružení. Samotné stavební řízení probíhalo opakovaně též na dvou stupních. To vše je činilo složitým, přičemž složitost zde byla jak skutková a hmotněprávní, tak i procesní. Soud I. stupně učinil jen obecné srovnání v tom smyslu, že se nejednalo o developerský projekt, nicméně nijak nezohlednil specifika posuzovaného stavebního řízení. Stavební řízení bylo též opakovaně přerušováno z důvodu nutnosti doplňování podkladů žalobci. Navíc v průběhu stavebního řízení probíhala změna zápisu vlastnického práva do katastru nemovitostí k dotčeným nemovitostem, které žalobci nabyli do společného jmění zpětně k prosinci 2014, řízení o zápisu do katastru nemovitostí však probíhalo v první polovině roku 2015, což mělo také vliv na formální stránku rozhodování. Je pravdou, že prvotní zamítavé rozhodnutí stavebního úřadu bylo sice zrušeno a bylo také změněno nesouhlasné stanovisko vodoprávního úřadu, nicméně odvolací soud neshledává, že by se tak stalo primárně pro jejich nepřezkoumatelnost, nýbrž se tak stalo pro rozdílný právní pohled na věc, tedy rozdílné právní posouzení odvolacím, příp. nadřízeným orgánem. Odvolací soud též neshledal zvýšený význam řízení pro žalobce, neboť tento druh řízení nepatří mezi řízení se zvýšeným významem, jako je např. řízení trestní nebo opatrovnícké, o výživné, sociální dávky, ochranu osobnosti, pracovněprávní spory apod. Zde souhlasí se soudem I. stupně, že nepříjemnosti a obtíže způsobené provizorním bydlením žalobců nebyly primárně způsobeny posuzovaným řízením, ale rozhodnutím žalobců takto řešit své bydlení po dobu výstavby. Žalobci mohli předpokládat s ohledem na všechny výše zmíněné skutečnosti, že stavební řízení se může zkomplikovat. Pokud již ničím jiným, tak účastí více občanských sdružení v řízení, což obvykle vede k podání odvolání a přezkumu vydaného prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem. Je nutné též přihlídnout k tomu, že ani jeden z žalobců nebyl účastníkem správního řízení po celou dobu, v zásadě jejich účast byla dělená; do dubna 2016 byl stavebníkem žalobce b), následně byla stavebníkem žalobkyně a). S ohledem na všechny konkrétní okolnosti daného případu proto odvolací soud dospěl k závěru, že délka posuzovaného řízení nepřiměřená nebyla a že nárok na jakékoliv odškodnění nemajetkové újmy žalobcům nevznikl. Okolnost, že Ministerstvo pro místní rozvoj již mimosoudně poskytlo žalobcům zadostiučnění ve formě omluvy, na tomto závěru nemůže nic změnit, neboť při posuzování samotné existence nesprávného úředního postupu tím není soud vázán.
11. Z výše uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I/ týkajícím se žalobkyně a) a ve výroku III/ týkajícím se žalobce b) změnil podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř., tak, že žalobu zamítl.
12. Vzhledem k tomu, že došlo ke změně rozsudku soudu I. stupně, odvolací soud podle § 224 odst. 2 o. s. ř. znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení. S ohledem na výše popsání okolností případu a na skutečnost, že Ministerstvo pro místní rozvoj konstatovalo porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě a žalobcům se omluvilo, což mohlo u nich vést k určitému očekávání ve vztahu k výsledku zahájeného soudního řízení, a dále s přihlídnutím k tomu, že splácejí

hypotéční úvěr čerpaný na stavbu domu, odvolací soud shledal podmínky pro aplikaci § 150 o. s. ř. a žalované náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná hájí své zájmy prostřednictvím svých zaměstnanců, proto jí nevznikne tímto rozhodnutím žádná významnější újma.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **není** dovolání přípustné.

Praha dne 9. června 2020

JUDr. Petr Hübner v.r.
předseda senátu